

Sygnatura akt VIII Ga 50/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska

Sędziowie: SR del. Dariusz Plewczyński

SO Leon Miroszewski (spr.)

Protokolant: stażysta Edyta Osińska

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2018 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

przeciwko: W. H.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 11 października 2017 roku, sygnatura akt X GC 341/17

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 zł (jednego tysiąca ośmiuset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSR del. (...)SSO (...)SSO (...)

VIII Ga 50/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 października 2017 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, w sprawie X GC 341/17 zasądził od pozwanego W. H. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 33.825 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 listopada 2014 roku oraz kwotę 6.509 złotych tytułem kosztów procesu. Oddalił powództwo jedynie w zakresie odsetek za okres przed dniem 19 listopada 2014 roku, od dnia 11 lipca 2014 roku. Rozstrzygnął w ten sposób sprawę z pozwu o zapłatę wynagrodzenia za roboty budowlane według faktury VAT nr (...) na kwotę 33.825 złotych z terminem płatności ustalonym na dzień 10 lipca 2014 roku.

Sąd Rejonowy ustalił, że powoda i pozwaną łączyła współpraca gospodarcza w ramach której powód zlecał pozwanej spółce wykonanie określonych prac budowlanych. Między innymi zawarli oni list intencyjny, którego przedmiotem miało być wykonywanie prac dodatkowych, takich jak prace drogowe, serwisowe, ziemne na potrzeby Generalnego Realizatora Inwestycji – poleczone przez ten podmiot oraz pod jego nadzorem. Rozliczenie za pracę odbywać miało się na podstawie cen ryczałtowych za dany miesiąc z limitem godzin pracy. W dniu 20 maja 2013 roku powód

(jako zamawiający) oraz pozwana (jako wykonawca) zawarli umowę, której przedmiotem było wykonanie robót budowlanych na terenie budowy (...) w Ś. w zakresie prac ziemnych, wykonywania chudych betonów i robót drogowych.

Dalej Sąd Rejonowy ustalił, że powód podzlecił pozwanej także wykonanie prac w ramach robót polegających na przeprowadzeniu wzmocnienia konstrukcji skarpy usytuowanej na pograniczu placu manewrowego i istniejącego lasu w miejscowości M., które zlecone zostały mu przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą G.. Umowę zawarto w formie ustnej w rozmowie M. L. i powoda. Strony ustaliły wynagrodzenie ryczałtowe 27 500 zł netto (33 825 zł z VAT).

Kolejne ustalenie Sądu Rejonowego zostało dokonane na podstawie wiadomości mailowej z dnia 30 października 2013 roku, w której inż. P. K. – pracownik (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., wykonującej usługi geodezyjne na terminie inwestycji w M., przesłał reprezentantowi pozwanej dokumenty związane z pracami dotyczącymi skarpy wykonywanymi w miejscowości M. – tabele z rozliczeniem oraz szkice. Dotyczyły one planowanych robót ziemnych skarpy po stronie zachodniej w ramach zadania inwestycyjnego „modernizacja portu rybackiego w M.”. Pracownicy powódki wykonywali prace dotyczące tej skarpy, układana była geokrata, geowłóknina, humus oraz obsiewany był teren trawą. Wykonanie skarpy wymagało częściowego ściągnięcia nieregularnej masy ziemi, aby dokonać montażu geotkaniny i odbudować ją w kształcie zaprojektowanym, następnie położeniu geowłókniny, aby mogła zarosnąć i dodatkowo wzmocnić skarpe. Prace wykonywane były przy pomocy koparki oraz zagęszczarki, ich wykonanie zajęło około miesiąca.

Sąd Rejonowy ustalił również, że w dniu 11 czerwca 2014 roku powódka wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) tytułem wykonania skarpy w miejscowości M. na łączną kwotę 33 825 zł brutto z terminem zapłaty ustalonym na 11 lipca 2014 roku, a pozwany w piśmie z dnia 28 lipca 2014 roku odniósł się do innych przekazanych przez powódkę faktur nr (...), nie dotyczących tej inwestycji, zwracając je jako niezależne z uwagi na brak pozytywnej weryfikacji przepracowanych godzin w nich wskazanych. Wobec braku zapłaty powódka złożyła do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie wnioski o zawezwanie pozwanego do próby ugodowej w przedmiocie przysługujących spółce roszczeń o zapłatę kwoty 259.196, 82 zł, w tym kwoty 33.825 zł wynikającej z faktury VAT nr (...), jednak

nie doszło do zawarcia ugody. Powódka wezwała pozwanego ponadto pismem z dnia 26 lipca 2016 roku o te zapłaty, a ponownie także mejlem z dnia 27 lipca 2016 roku.

Dalej Sąd Rejonowy ustalił, że pismem z dnia 15 czerwca 2015 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego w S. poinformował o zajęciu wierzytelności powódki, natomiast w Krajowym Rejestrze Sądowym wpisane zostały nieregulowane zobowiązania powódki wobec różnych podmiotów w kwocie 23.765 zł, 15.645, 86 zł oraz 40.334, 97 zł.

Na podstawie danych dotyczących innych postępowań między stronami Sąd Rejonowy ustalił, że w sprawie w której powodem jest W. H. a pozwaną powódka z niniejszej sprawie, powoływała się ona na szereg wierzytelności wobec W. H., w tym z tytułu wynagrodzenia ujętego w fakturze nr (...). Z kolei sprawa z wniosku przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. o ogłoszenie upadłości została zakończona oddaleniem zażalenia W. H. na postanowienie z dnia 4 stycznia 2017 roku w przedmiocie oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości tej spółki z uwagi na przyjęcie, że jego wierzytelności są sporne.

Na koniec Sąd Rejonowy ustalił, że w piśmie z dnia 23 sierpnia 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą G. poinformowała, że była wykonawcą robót budowlanych na inwestycji pod nazwą: „Modernizacja portu rybackiego w M.”, w zakres tych robót wchodziło między innymi: wykonanie wzmocnienia konstrukcji skarpy usytuowanej na pograniczu manewrowego i istniejącego lasu. Spółka ta wskazała, że prace związane z wykonaniem wzmocnienia konstrukcji skarpy usytuowanej na pograniczu placu manewrowego i istniejącego lasu zostały zlecone pozwanemu, który nie zgłaszał podwykonawców ani nie informował o zleconych robotach. Do zakresu prac związanych z wykonaniem wzmocnienia konstrukcji skarpy usytuowanej na pograniczu placu manewrowego

i istniejącego lasu należało przemieszczenie gruntu znajdującego się na skarpie, dostarczenie i wbudowanie brakującego gruntu w ilości 300m³, ułożenie geotkaniny, ukształtowanie i zagęszczanie skarpy.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione niemalże w całości. Jako podstawę prawną żądania pozwu przyjął art. 627 k.c., zgodnie z którym przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Uznał, że strony łączyła współpraca gospodarcza, w ramach której pozwany zlecał spółce wykonanie określonych robót, w tym ziemnych i drogowych. Przejawem takiej współpracy gospodarczej było zawarcie w dniu 20 maja 2013 roku umowy, której przedmiotem było wykonanie robót na terenie (...) w Ś. w zakresie prac ziemnych, wykopów i zasypek, chudych betonów oraz robót drogowych. Zaznaczył, że bezspornie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zleciła pozwanemu wykonanie wzmocnienia konstrukcji skarpy usytuowanej na pograniczu placu manewrowego i istniejącego lasu w miejscowości M., w tym przemieszczenie gruntu znajdującego się na skarpie, dostarczenie i wbudowanie brakującego gruntu, ułożenie geotkaniny oraz ukształtowanie i zagęszczanie skarpy, z kolei jak wynika z analizy zeznań świadków oraz korespondującego z nimi przesłuchania reprezentanta powódki, które Sąd Rejonowy uznał za dowody dające spójny obraz okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, roboty te wykonała powodowa spółka to jest pracownicy powódki ze sprzętem. Za oczywiste przyjął, że wykonanie tych robót musiało nastąpić na podstawie ich zlecenia przez pozwanego powodowej spółce. Podkreślił, że opisany przez świadków oraz stroną zakres zleconych, a następnie przeprowadzonych robót koresponduje z zakresem zleconym przez spółkę (...) pozwanemu.

W tym kontekście Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że w wiadomości mailowej z dnia 30 października 2013 roku pracownik spółki zajmującej się usługami geodezyjnymi prac budowlanych, z którymi strony postępowania współpracowały już wcześniej, chociażby w ramach zadania inwestycyjnego realizowanego w Ś., przesłał reprezentantowi powódki projekty geodezyjne związane z wykonaniem skarpy – tabelę w rozliczeniu planowanych robót ziemnych skarpy po stronie zachodniej „Modernizacja portu rybackiego w M.” wraz z szkicami technicznymi. Jednocześnie spółka (...) zajmowała się obsługą geodezyjną inwestycji, a nie poszukiwaniem podwykonawców dla pozwanego, co zdaniem Sądu Rejonowego pozwalało stwierdzić, że przekazanie projektów miało na celu ich realizację przez powódkę.

Dalej Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na zeznania świadków, wskazujące na to, że pracownicy powódki w okresie miesiąca wykonali skarpe – częściowo ściągnęli nieregularną masę ziemi, aby dokonać montażu geotkaniny i odbudować ją w kształcie zaprojektowanym, położyli geowłókniny, aby mogła zarosnąć i dodatkowo wzmocnić skarpe, następnie zaś, prace te zostały odebrane. Co prawda w trakcie przesłuchania pozwany stwierdził, że zadanie wykonywali jego pracownicy, jednakże nie przedstawił spójnych twierdzeń w tym zakresie oraz nie zawnioskował dowodów, choćby w postaci zeznań pracowników pozwanego, którzy rzekomo te prace wykonywali. Sąd Rejonowy uznał, że o ile co do zasady ciężar dowodu spoczywa na stronie powodowej, to zawnioskowane przez powódkę dowody na okoliczność wykonywania prac przez pracowników powódki wymagałyby inicjatywy dowodowej ze strony pozwanej, gdyby rzeczywiście to pracownicy pozwanego zrealizowali zlecenie od spółki (...).

W tych okolicznościach Sąd Rejonowy przyjął, że prace zrealizowała powódka, co logicznie musiało nastąpić na podstawie umowy stron. W obliczu braku umowy w formie pisemnej, ustalenia umowy ustnej, jeżeli brak jest świadków takiej rozmowy, mogą być ustalone jedynie w oparciu o przesłuchanie stron i pozostałe okoliczności sprawy. Dając wiarę zeznaniom przedstawiciela powódki, a odmawiając jej pozwanemu, co do samego faktu zawarcia umowy w obliczu powyższych ustaleń, Sąd ten dał również wiarę przedstawicielowi powoda do co wysokości umówionego wynagrodzenia. W związku z wykonaniem prac, powódka wystawiła pozwanemu fakturę VAT na kwotę 33.825 zł brutto odpowiadającą, jak zeznał M. L., ustalonemu pomiędzy stronami ryczałtowemu wynagrodzeniu. Mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym wnioskowany przez pozwanego Sąd I instancji stwierdził, że brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że po otrzymaniu faktury pozwany ją kwestionował, zarówno w zakresie podstawy jej wystawienia (kwestionując zlecenie prac czy też ich wykonanie) jak i w zakresie jej wysokości – a więc kwestionując kwotę ustalonego w niej wynagrodzenia, zaś roszczenie powódki była pozwanemu znane

już co najmniej w drugiej połowie 2014 r., kiedy pismem z dnia 31 lipca 2014 roku powódka złożyła do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie wniosek o zawiązanie pozwanego do próby ugodowej w przedmiocie przysługujących jej roszczeń o zapłatę kwoty 259.196, 82 zł, w tym kwoty 33.825 zł wynikającej z faktury VAT nr (...). Pisemne zakwestionowanie takiego roszczenia byłoby według Sądu Rejonowego nie tylko oczekiwane w takiej sytuacji, ale i zgodne z praktyką pozwanego, gdzie w piśmie z dnia 28 lipca 2014 roku kierowanym do powódki pozwany odniósł się do innych faktur wystawionych przez powódkę. Zarzuty pozwanego w istocie sprowadzały się do kwestionowania zlecenia usług oraz ich wykonania, jednakże, mimo wskazywania, że fakt ten znajduje odzwierciedlenie w dokumentach, dowodów tego typu pozwany nie przedłożył, poprzestając jedynie na niczym nieopartych własnych twierdzeniach. Za bez znaczenia dla sprawy Sąd Rejonowy uznał zeznania pozwanego o standardach w jego firmie dotyczących wylaniania podwykonawców, jako niewykazane i niewiążące pozwanego w sensie prawnym. Stwierdził brak podstaw do przyjęcia, że po wykonaniu prac i wystawieniu faktury VAT przez powódkę pozwany kwestionował należność z niej wynikającą, tak jak uczynił to w stosunku do innych faktur powódki w piśmie z dnia 28 lipca 2014 roku.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Mając na uwadze termin zapłaty ustalony w wystawionej fakturze VAT (płatna w terminie 30 dni – do dnia 10 lipca 2014 roku), stwierdził, że powódka nie wykazała daty doręczenia faktury pozwanemu. Z braku takich dowodów pierwszą pewną datą, którą udało się ustalić, od której pozwany z pewnością wiedział o wezwaniu go do zapłaty, był dzień posiedzenia w sprawie zawiązania do próby ugodowej w dniu 19 listopada 2014 roku, przy czym ocenił, że doręczenie wniosku i zawiadomienie o terminie posiedzenia z pewnością dotarły do pozwanego ponad miesiąc wcześniej.

Co do ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy powołał się na dowody z dokumentów, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron, a i w ocenie Sądu nie budziły one żadnych wątpliwości. Za podstawę swoich ustaleń Sąd Rejonowy przyjął również zeznania świadków oraz przesłuchanie reprezentanta powódki M. L. nie znajdując podstaw, by odmówić im wiary. Podkreślił, że zeznania świadków oraz przesłuchanie reprezentanta powódki w sposób ścisły korespondowały ze sobą, dając spójny i logiczny obraz okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. W tym kontekście, przesłuchanie pozwanego, które w przeważającej części pozostawało w sprzeczności z przywołanymi dowodami, w szczególności co do okoliczności braku zlecenia i wykonywania przez powódkę prac, było w ocenie Sądu Rejonowego jedynie wyrazem przyjętej przez pozwanego linii obrony.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd Rejonowy uzasadnił powołując się na podstawę prawną w treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Przyjął, że na koszty poniesione przez powódkę jako stronę wygrywającą sprawę w całości w łącznej kwocie 6.509 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 1.692 zł, jedna opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – 4.800 zł (ustalone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie).

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając wyrok w zakresie zasądzenia roszczenia oraz co do kosztów.

Wyrokowi zarzucił:

naruszenie prawa materialnego, to jest art. 6 k.c. przez niezastosowanie tego przepisu i błędne przyjęcie, że na powódki nie obciążał ciężar udowodnienia wysokości roszczenia; nadto przez przyjęcie, że na pozwanym spoczywał ciężar dowodu na okoliczność faktu negatywnego, że do zawarcia umowy pomiędzy stronami nie doszło;

naruszenie przepisów postępowania, a więc art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. zdanie pierwsze oraz art. 278 § 1 k.p.c. przez uznanie, że powódka wykazała wysokość umówionego wynagrodzenia jedynie na podstawie zeznań przedstawiciela powoda oraz dokumentu w postaci faktury VAT i w konsekwencji błędne uznanie, że powódce przysługuje wierzytelność w wysokości dochodzonej pozwem; art. 321 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego przez przyjęcie:

a) że pozwany zakwestionował roszczenie powódki tylko co do zasady, choć kwestionował również co do wysokości, to zaś wymagało podjęcia przez powódkę inicjatywy dowodowej w celu wykazania wysokości roszczenia;

b) że powódce na podstawie umowy o dzieło nie zawartej w formie pisemnej, na jaką się powoływała, a której treści nie była w stanie wykazać, przysługiwało wynagrodzenie w kwocie zasądzonej w punkcie I wyroku;

c) że z faktu wykonania przez powódkę spornych prac na zlecenia pozwanego wynika, że pozwany w ramach owego zlecenia zobowiązał się do zapłaty na rzecz powódki kwoty żądanej pozwem;

d) że z faktu braku pisemnego zakwestionowania przez pozwanego przed procesem faktury wystawionej przez powódkę wynika, że przedmiotowa faktura została wystawiona na kwotę odpowiadającą ustalonemu pomiędzy stronami ryczałtowemu wynagrodzeniu i uznaniu, że kwota ta została uzgodniona pomiędzy stronami procesu, czemu pozwany przeczy.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu pozwany wskazał na powinność powódki złożenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w celu wyceny wykonania prac wskazanych w pozwie, a skoro tego nie uczyniła, to pozwany nie miał obowiązku stanowczo kwestionować powództwa w zakresie wysokości roszczenia. Dalej stwierdził, że faktura nie potwierdza istnienia umowy i jej warunków, a stwierdzenia wykonania prac Sąd Rejonowy dokonał na podstawie zeznań osób powiązanych z powódką. Skarżący zakwestionował przedstawioną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego. Zarzuciła gołosłowność zarzutów pozwanego, stanowiących wyłącznie polemikę z ustaleniami Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

W świetle zarzutów i treści apelacji pozwanego zagadnieniem podstawowym sprawy w postępowaniu apelacyjnym jest wysokość wynagrodzenia należnego za wykonane przez powódkę prace dotyczące wzmocnienia konstrukcji skarpy objętej inwestycją prowadzoną przez (...) sp. z o.o. w M.. Pozwany zdaje się już nie kwestionować faktu wykonawstwa powódki w podanym zakresie przedmiotowym. Co prawda w zarzutach apelacji pojawiło się kwestionowanie wykazania przez powódkę zawarcia z pozwanym umowy w tym zakresie, jednakże treść tego zarzutu wskazywała jedynie na brak umowy w formie pisemnej, co sprawiało według pozwanego, że powódka nie była w stanie wykazać uzgodnienia w zakresie wysokości ryczałtu stanowiącego jej wynagrodzenie.

Trzeba w tym miejscu zauważyć, że pozwany w toku postępowania pierwszoinstancyjnego początkowo kwestionował istnienie jakiegokolwiek roszczenia powódki związanego z robotami w M., a nadto twierdził, że powołaną w pozwie fakturę powódki zwrócił, jednak gdy okazało się, że zwrot faktur przez pozwanego nie dotyczył akurat tej, na którą powołała się powódka w niniejszej sprawie, w ogóle nie odniósł się do tego faktu.

Pozwany słusznie wywiódł w apelacji, że to na powódce spoczywał ciężar wykazania wysokości należnego jej wynagrodzenia za wykonane prace, jednakże zarzut, że Sąd Rejonowy tego od powódki nie wymagał, nie jest trafny. Sąd Rejonowy przyjął, że to na powódce spoczywał ciężar wykazania dochodzonego wynagrodzenia, natomiast uznał, że powódka przedstawiła dowody, które w kontekście stanowiska pozwanego, są wystarczające dla tego wykazania.

Wracając do stanowiska pozwanego przed Sądem I instancji należy zauważyć, że poza kwestionowaniem roszczenia powódki w całości pozwany nie przedstawił żadnego twierdzenia co do wartości świadczenia powódki, za które dochodziła wynagrodzenia w niniejszym procesie. Nie przedstawił własnego wyliczenia co do należnego powódce wynagrodzenia, ani żadnych danych, które wskazywałyby na to, że wynagrodzenie wskazane w fakturze doręczonej pozwanemu jest zawyżone. Jest to o tyle istotne, że pozwany ostatecznie nie zaprzeczył, że fakturę, na którą powódka

się powołała, otrzymał, to zaś oznacza, że zarejestrował ją we własnej ewidencji obowiązkowo prowadzonej dla celów księgowych i podatkowych.

Słusznie zatem Sąd Rejonowy uznał dowody przedstawione przez powódkę za wystarczające. Powyższe dotyczy także dowodów z zeznań wskazanych przez powódkę świadków. Fakt powiązania niektórych z tych świadków z powódką nie stanowi samoistnej podstawy odmowy wiarygodności tym dowodom, zaś Sąd Rejonowy dokonał rzetelnej ich oceny, z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz uwzględniając doświadczenie życiowe. Nietrafny jest przy tym zarzut pozwanego co do bezzasadnego według niego wymagania przedstawienia przez niego przeciwdowodów, w szczególności mających na celu wykazanie, że prace wskazane przez powódkę, z całą pewnością będące częścią prowadzonej przez (...) Budowlaną (...) inwestycji, oraz faktycznie wykonane, w rzeczywistości wykonał pozwany. Trzeba pamiętać, że norma art. 6 k.c., dotycząca rozkładu dowodów, zakłada, że jeżeli powód przedstawił dowody na istnienie faktów wskazujących na słuszność dochodzenia roszczenia, to wówczas pozwanego obarcza ciężar udowodnienia ekscepcji i okoliczności uzasadniających oddalenie powództwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2013 roku, I PK 263/12).

Mając na uwadze powyższe, nie można podzielić poglądu pozwanego, że powódka w celu wykazania dochodzonego roszczenia powinna było zawnioskować przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Pozwany miałby rację dopiero gdyby sam przeciwstawił dowodom i twierdzeniom powódki własne twierdzenia i dowody, a nie tylko gołosłowne zaprzeczenia, co do merytorycznego kwestionowania twierdzeń i dowodów powódki.

Reasumując, nie można Sądowi Rejonowemu zarzucić naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Nie mamy do czynienia z naruszeniem tego przepisu, gdy w rozumowaniu sądu oraz budowanym wnioskowaniu zachodzi zgodność z zasadami logiki formalnej, wiedzy ogólnej, poprawnego wnioskowania, wreszcie z regułami wynikającymi z doświadczenia życiowego. Zatem nawet gdy z zebranych w sprawie dowodów można wyprowadzić również wnioski odmienne, niż te do których doszedł sąd, lecz nie można temu sądowi zarzucić błędów w podanych wyżej kryteriach oceny dowodów, to dokonane ustalenia muszą się ostać (por. np.: wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 lutego 2004 roku, II UK 236/03; z dnia 20 marca 1980 roku, II URN 175/79, OSNC z 1980 roku, nr 10, poz. 200; z dnia 27 września 2002 roku, IV CKN 1316/00; z dnia 27 września 2002 roku, II CKN 817/00; z dnia 16 grudnia 2005 roku, III CK 314/05).

Powyższe rozważania musiały doprowadzić do oddalenia apelacji jako bezzasadnej, na podstawie art. 385 k.p.c. Orzekając o kosztach należało uwzględnić zasadę odpowiedzialności stron za wynik sprawy. Powódka wygrała sprawę w postępowaniu apelacyjnym w całości, toteż należą się jej koszty od pozwanego. Koszty powódki obejmują wynagrodzenie adwokackie na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

(...)A. L. M.